

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG RÉSZÉRE

Egységes szerkezetbe foglalt

Alkotmányjogi panasz

(Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pont, Abtv. 27. §)

Indítványozó: [REDACTED]

Szül. hely, idő: [REDACTED]

Anyja neve: [REDACTED]e

Lakcím: [REDACTED]

Postázási cím: [REDACTED]

Minőség: indítványozó, magánszemély (Abtv. 27. §)

Támadott bírói döntések:

Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.328/2025/8/II. számú jogerős ítélet (2025. október 2.)

Budapest Környéki Törvényszék 11.P.20.734/2023/27. számú elsőfokú ítélet

Kérelem tárgya:

A fenti ítéletek Alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése, új eljárás elrendelése.

Beadvány típusa:

Alkotmányjogi panasz az Abtv. 27. § alapján

Melléletek száma: 14 db

Dátum: Budapest, 2026. február 28.

Aláírás:

[REDACTED]

Budapest Környéki Törvényszék
Fővárosi Ítéltábla
Létesítési egység
Év: 2026 -03- 01
Elektronikus megküldés
Egyedi azonosítószám: 20734/2023/42

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám: 11/2195/2026		
Érkezett: 2026 MÁRC 09.		
Érkezés módja		
☐ POSTÁN	☒ @	EGYÉB:
Példány:	Melléklet:	Kezelőiroda:

Záradék: Az irat elektronikus iratról készített papír alapú másolat.
2026-03-02

PH

ALKOTMÁNYJOGI PANASZ

Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pont; Abtv. 27. §

I. Az indítványozó adatai

Indítványozó: [REDACTED]

Minőség: indítványozó, magánszemély (Abtv. 27. §)

Képviselő: indítványozó saját maga jár el

Az indítványozó a sérelmezett jogerős ítélet által közvetlenül, személyesen és aktuálisan érintett, mivel annak rendelkezései közvetlen joghátrányt állapítanak meg vele szemben (perköltség és illetékfizetés).

II. A támadott bírói döntések

Másodfokú jogerős ítélet: Fővárosi Ítéletábrla 2.Pf.20.328/2025/8/II. szám

Kelte: 2025. október 2.

Elsőfokú ítélet: Budapest Környéki Törvényszék 11.P.20.734/2023/27. szám

Kelte: 2025. február 26.

A panasz a fenti ítéletek megsemmisítésére irányul.

A bíróság elutasította keresetemet, amelyben azt kértem, hogy állapítsák meg: az anya (I. r. alperes) és élettársa (II. r. alperes) a gyermek **236 napos teljes apai izolációjával** megsértették a magán- és családi élethez, valamint a gyermekemmel való kapcsolattartáshoz fűződő jogaimat. A bíróság a keresetet elutasította, egyben jelentős összegű perköltség megfizetésére kötelezett. A per alapja személyiségi jogi igény volt, sérelemdíj megállapításával, ám az indítványozóra rendkívül súlyos — összesen közel 3 millió forintos — perköltséget róttak ki.

III. A panasz benyújtásának határideje és befogadhatósága

1. Határidő — Abtv. 30. § (1)

A támadott ítélet 2025. november 10-én kézbesítették az indítványozó jogi képviselője (Dr. Sipos Ferenc, [REDACTED]) számára, így a panasz az Abtv. 30. § (1) szerinti 60 napos határidőn belül kerül benyújtásra. Az alkotmánybíróság hiánypótlásra hívott fel 2026. január 30-án átvett levelében a IV/210-1/2026 ügyszámon, melyet a hétvégére eső 30 napos határidő figyelembevételével postai úton 2026. március 2-án, elektronikus úton 2026. március 1-én nyújtok be.

2. Közvetlen érintettség — Abtv. 27. §

Az indítványozó személyiségi jogi ügy felperese volt, akivel szemben a bíróság:

- alaptalan, tényellenes indokokra építve utasította el a keresetet,
- közel 3 millió Ft perköltség megfizetésére kötelezte,
- figyelmen kívül hagyta a gyermekemet érintő súlyos alapjogi sérelmeket.

A sérelmezett bírói döntés érdemben, közvetlenül és ténylegesen befolyásolja és korlátozza az Alaptörvényben biztosított jogaimat.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27. § alapján terjesztem elő, mivel a jogerős bírósági döntés az Alaptörvényben biztosított jogaimat sérti, és a jogorvoslati lehetőségeket kimerítettem.

Az indítványozó a per közvetlenül érintett vesztese, így jogosult.

3. Határozott kérelem — Abtv. 52. § (1b)

Az indítvány határozott kérelmet tartalmaz. Megjelöli az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit, megjelöli a sérelmezett bírói döntéseket, tartalmazza a megsemmisítésre irányuló határozott kérelmet, és tartalmazza a részletes alkotmányjogi indokolást.

4. Nincs további jogorvoslat

A támadott döntés ellen rendes jogorvoslat nincs, a jogerőssé válás a bíróság döntésével bekövetkezett.

5. Az ügy alkotmányjogi jelentőségű

Különösen azért, mert:

- egy 4 éves gyermek 236 napos teljes kapcsolattartási izolációja
→ a családi élet és a gyermekek védelmének legdurvább sérelmi formája,
- a bíróságok figyelmen kívül hagyták az igazságügyi szakértő előtt a gyermek által feltárt tényeket,
- a másodfokú ítélet téves büntetőeljárás mozzanatra építette megállapításait (zaklatási ügy),
- a perköltség mértéke elrettentő, az igazságszolgáltatásból való kizorító hatású, sérti a tulajdonhoz való jogot és a perindítási jogot,
- az ügyben az AB által rendszeresen vizsgált gyermekjogi és tisztességes eljárási kérdések együtt, halmozottan jelennek meg.

Ezért a panasz alkotmányjogi sérelmet vet fel, nem törvényességi kérdést. A panasz tehát befogadható.

6. A panasz célja és jogszabályi alapja

1. Az indítványozó a jelen beadványt az Alkotmánybíróság IV/210-1/2026. számú ügyben 2026. január 27. napján kelt, hiánypótlásra felhívó tájékoztatása alapján terjeszti elő.
2. A hiánypótlás célja, hogy az indítvány kellő részletességgel tartalmazza:
 - az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölését,
 - az alapjogsérelem lényegének bemutatását,
 - valamint annak alkotmányjogi indokolását, hogy a támadott bírói döntések miért és hogyan ellentétesek az Alaptörvénnyel.

3. Az indítványozó a jelen kiegészítéssel az Abtv. 52. § (1) és (1b) bekezdésében foglalt „határozott kérelem” követelményének maradéktalanul eleget tesz.

7. Az Alaptörvény megsértett rendelkezései

5. Az indítványozó álláspontja szerint a támadott ítéletek sértik:
 - az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését (a magán- és családi élethez, valamint a **kapcsolattartáshoz** való jog),
 - az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését (tisztességes és pártatlan bírósági eljáráshoz való jog),
 - valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdését (az ártatlanság vélelme).

8. Az alapjogsérelem lényege – a VI. cikk (1) bekezdés sérelme

6. A per tárgya kizárólag az volt, hogy az együtt élő szülő **visszaélészerűen gyakorolta-e** a kapcsolattartás feletti tényleges hatalmát, amikor az indítványozót **236 napon át teljes egészében elzárta gyermekétől**.
7. A kapcsolattartáshoz való jog az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése alapján alapjog, amelynek lényeges tartalmát kiüresíti a huzamos ideig fennálló, teljes körű ellehetetlenítés.
8. Az elsőfokú ítélet 72. és 75. pontjaiban, valamint az ezekre épülő másodfokú ítéletben a bíróságok anélkül állapították meg, hogy az alperesi magatartás nem volt visszaélészerű, hogy érdemben vizsgálták volna a 236 napos teljes kapcsolattartás-megvonás jogszerűségét és arányosságát.
9. A bíróságok ehelyett az indítványozó személyiségére, más eljárásokban tett megállapításokra és feltételezett magatartásokra alapozták döntésüket, amivel elmulasztották az alapjog érdemi védelmét, és ezzel megsértették az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését.

9. A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme – XXVIII. cikk (1)

10. Az elsőfokú bíróság 65–68. pontjaiban, valamint a másodfokú bíróság indokolásában a per tárgytól eltérően:
 - valóperes döntések indokolásait,
 - személyiségminősítéseket,
 - gyámhatósági iratokat értékelt döntő jelentőségüként.
11. A bíróságok ezzel nem azt a kérdést bírálták el, amelyre a kereset irányult, hanem az indítványozó személyét minősítették, ami **eljárási cél-eltévesztésnek** minősül.
12. Az indítványozó így nem részesült olyan bírósági eljárásban, amely a kereseti kérelmének megfelelő, pártatlan és tisztességes lett volna, ami sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését.

10. Az ártatlanság vélelmének sérelme – XXVIII. cikk (2)

13. Az elsőfokú és különösen a másodfokú bíróság indokolásában folyamatban lévő büntetőeljárásokra, illetve azok feltételezett tartalmára hivatkozott, és ezekből az indítványozó terhére vont le következtetéseket.
14. A másodfokú ítélet 60. pontja kifejezetten arra hivatkozott, hogy az alperes az indítványozó magatartását „*megélhette zaklatásként*”, anélkül, hogy jogerős büntetőítélet állt volna fenn.
15. **A polgári bíróság ezzel büntetőjogi tartalmú értékelést végzett**, és megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésében rögzített ártatlanság vélelmét, különös tekintettel arra, hogy az érintett eljárások **felmentéssel zárultak**.

11. Összegző alkotmányjogi érvelés

16. A támadott bírói döntések:
 - nem a per tárgyát képező alapjogi kérdést vizsgálták,
 - az indítványozó személyét tették a döntés alapjává,
 - valamint folyamatban lévő, illetve később felmentéssel zárult büntetőeljárásokra alapoztak hátrányos következtetéseket.
17. Mindezek együttesen sértik az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését, valamint a XXVIII. cikk (1) és (2) bekezdéseit.

ALKOTMÁNYJOGI PANASZ RÉSZLETEZÉSE

(benne a hiánypótlás az Abtv. 52. § (1) és (1b) bekezdése alapján)

IV. Az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmének részletezése

(ABtv. 27. § (1) bekezdés a)–b) pont)

IV.1. Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésének sérelme

(kapcsolattartáshoz, magán- és családi élethez való jog)

1. Az indítvány alapjául szolgáló személyiségi jogi per tárgya az volt, hogy az elsőrendű alperes visszaélészerűen gyakorolta-e a kapcsolattartás feletti tényleges hatalmát, amikor az indítványozót 236 napon át teljes egészében megfosztotta a gyermekével való kapcsolattartástól.
2. A kapcsolattartáshoz való jog az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése alapján az indítványozót megillető, alkotmányos védelem alatt álló alapjog, amelynek lényeges tartalmát kiüresíti a huzamos időn át fennálló, teljes körű ellehetetlenítés.
3. A támadott elsőfokú ítélet 72. és 75. pontjaiban, valamint az ezekre épülő másodfokú ítéletben a bíróságok azt állapították meg, hogy az alperesi magatartás nem volt visszaélészerű, azonban e megállapításukat nem a kapcsolattartás tényleges, objektív elvonásának vizsgálatára, hanem az indítványozó személyére, személyiségére és más eljárásokban tett megállapításokra alapították.
4. A bíróságok nem vizsgálták érdemben, hogy a 236 napos teljes kapcsolattartás-megvonásnak volt-e jogszerű indoka, illetve hogy ez a jogkorlátozás arányos volt-e az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdéséből fakadó védelemhez képest.
5. E mulasztás folytán a bíróságok az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében biztosított jog lényeges tartalmát kiüresítették, mivel az alapjog védelmét formálissá tették, és nem biztosították annak érdemi bírói védelmét.

6. A per nem az indítványozó személyiségének, kapcsolattartási alkalmasságának vagy más eljárásokban tanúsított magatartásának megítélésére irányult, hanem kizárólag arra, hogy az együtt élő szülő magatartása alapjogsértő módon kiüresítette-e az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében biztosított kapcsolattartáshoz való jogot.
7. A bíróságoknak ezért alkotmányos kötelezettségük lett volna annak vizsgálata, hogy:
 1. volt-e jogszerű indok a 236 napos teljes kapcsolattartás-megvonásra,
 2. a jogkorlátozás arányos volt-e,
 3. illetve az alperes magatartása visszaélésszerű joggyakorlásnak minősült-e.

IV.2. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelme

(tiszteséges és pártatlan eljáráshoz való jog)

8. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése alapján a bíróság köteles a per tárgyának megfelelő, pártatlan és tiszteséges eljárást lefolytatni.
9. A támadott ítéletek indokolásából megállapítható, hogy az eljáró bíróságok nem a per tárgyát képező kérdést vizsgálták, nevezetesen azt, hogy az együtt élő szülő visszaélésszerűen gyakorolta-e a kapcsolattartás feletti hatalmát, hanem ehelyett:
 - valóperes bírósági döntések indokolásait,
 - más eljárásokban tett személyiségminősítéseket,
 - gyámhatósági esetnaplókat,
 - valamint folyamatban lévő büntetőeljárásokkal kapcsolatos körülményeket vontak vizsgálatuk középpontjába.
10. A bíróságok ezzel eltértek a kereseti kérelem tárgyától, és olyan szempontok alapján utasították el az indítványozó keresetét, amelyek a személyiségi jogi perben irrelevánsak, és az alperesi magatartás alapjogi megítélésére nem alkalmasak.
11. A bíróságok eljárása ezért eljárási cél-eltévesztésnek minősül, amely sérti a tiszteséges eljárás követelményét, mivel az indítványozó nem azt a bírói vizsgálatot kapta, amelyre a keresete irányult.

IV.3. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésének sérelme

(az ártatlanság vélelme)

12. A támadott ítéletek indokolásában a bíróságok több ponton hivatkoztak arra, hogy az indítványozóval szemben büntetőeljárások voltak folyamatban, és ezek alapján a magatartását „zaklató jellegűként”, illetve „provokálóként” értékelték.
13. A polgári bíróság ezzel büntetőjogi tartalmú következtetéseket vont le olyan eljárások alapján, amelyek a döntéshozatal időpontjában folyamatban voltak, és amelyek közül több – így különösen a zaklatás tárgyában indult eljárás – **felmentéssel zárult**.
14. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdése értelmében senki sem tekinthető bűnösnek mindaddig, amíg bűnösségét jogerős ítélet nem állapítja meg. E rendelkezést a polgári bíróságoknak is tiszteletben kell tartaniuk.
15. A támadott ítéletekben a bíróságok az ártatlanság vélelmét megsértették azzal, hogy a folyamatban lévő, illetve később felmentéssel zárult büntetőeljárások tényét az indítványozó terhére értékelték, és erre alapították annak megállapítását, hogy az alperes magatartása nem volt visszaélésszerű.

IV.5. Az elsőfokú ítélet alkotmányosértő indokolása

(65–68., 72. és 75. pontok)

a) Az elsőfokú ítélet 65–66. pontjai

16. Az elsőfokú bíróság a 65. pontban a kereset elutasítását olyan indokokra alapította, amelyek az indítványozó személyiségének minősítésére irányultak, így különösen:
- „szabálykövetési nehézségek”,
 - „kontrolláló magatartás”,
 - más eljárásokban tett, az indítványozót negatívan jellemző megállapítások.
17. A 66. pontban a bíróság továbbá olyan következtetéseket vont le, amelyek szerint az indítványozó magatartása „provokáló” vagy „zaklató jellegű” volt, és ezt a minősítést az alperesi magatartás igazolására használta fel.
18. E pontokban az elsőfokú bíróság nem az alperes 236 napos elzáró magatartását vizsgálta, hanem az indítványozó személyét állította az eljárás középpontjába, ezáltal eltért a per tárgyától, és megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való jogot.

b) Az elsőfokú ítélet 67–68. pontjai

19. A 67–68. pontokban az elsőfokú bíróság gyámhatósági esetenaplókra, a felügyelt kapcsolattartás lehetőségére, valamint az indítványozó állítólagos együttműködési hiányára hivatkozott.
20. E körülmények azonban nem a per tárgyát képező kérdéshez kapcsolódnak, mivel a per nem kapcsolattartás-szabályozási eljárás volt, hanem **személyiségi jogi per**, amelyben kizárólag azt kellett volna megítélni, hogy **a teljes körű kapcsolattartás-megvonás jogszerű volt-e**.
21. A bíróság ezzel **a jogsértés következményeit az alapjog jogosultjára hárította**, ami az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében biztosított jog kiüresítéséhez vezetett.

c) Az elsőfokú ítélet 72. pontja (kulcspon)

22. A 72. pontban az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes magatartása nem volt visszaélésszerű, mert azt „alapos ok” indokolta.
23. Az „alapos okot” azonban a bíróság:
- az indítványozó napi megjelenéseire,
 - büntetőfeljelentésre,
 - más eljárásokban tett személyiségminősítésekre
- vezette vissza, anélkül, hogy megvizsgálta volna, jogilag igazolható-e a 236 napos teljes kapcsolattartás-megvonás.
24. A bíróság ezzel a visszaélésszerű joggyakorlás fogalmát alkotmányos mérce nélkül alkalmazta, és azt nem az alperes objektív magatartásához, hanem az indítványozó személyéhez kötötte.

d) Az elsőfokú ítélet 75. pontja

25. A 75. pontban az elsőfokú bíróság összegző jelleggel megállapította, hogy az alperesi magatartás nem sértette az indítványozó magán- és családi életéhez, illetve kapcsolattartáshoz való jogát.
26. E megállapítás azonban nem alapul alapjogi vizsgálaton, hanem a korábbi, alkotmányosan irreleváns személyiségminősítésekből levont következtetés, amely az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésének sérelméhez vezetett.

IV.6. A másodfokú ítélet alkotmányosértő indokolása

(különösen a 60. pont)

27. A másodfokú bíróság ítéletének 60. pontjában rögzítette, hogy az elsőrendű alperes az indítványozó magatartását „*megélhette zaklatásként*”, és ezt a körülményt a kereset elutasításának alátámasztására használta fel.

28. A másodfokú bíróság ezzel szubjektív érzékelést emelt jogkorlátozás igazolásává, miközben nem állt fenn jogerős büntetőítélet, amely az indítványozó bűnösségét megállapította volna.
29. A másodfokú bíróság indokolásában továbbra is hivatkozott folyamatban lévő, illetve később felmentéssel zárult büntetőeljárásokra, és ezekből az indítványozó terhére vont le következtetéseket.
30. Ezzel a másodfokú bíróság megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésében rögzített ártatlanság véelmét, valamint megerősítette az elsőfokú bíróság tisztességtelen eljárását.

IV.7. Összegző alkotmányjogi következtetés

31. Az eljáró bíróságok:
 - nem a per tárgyát képező alapjogi kérdést vizsgálták,
 - az indítványozó személyét és más eljárásokból átemelt minősítéseket tették döntővé,
 - valamint folyamatban lévő, később felmentéssel zárult büntetőeljárásokra alapítottak hátrányos következtetéseket.
32. Mind ezek következtében a támadott ítéletek sértik:
 - az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését (kapcsolattartáshoz, magán- és családi élethez való jog),
 - valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (2) bekezdéseit (tisztes eljárás és ártatlanság véelme).

V/A. További alapjogsértések

(a korábban hivatkozott alapjogsértéseken túl)

V/A.1. Az ártatlanság véelmének közvetlen megsértése az elsőfokú ítéletben

(Alaptörvény XXVIII. cikk (2) és (1) bekezdés)

1. Az elsőfokú bíróság ítéletének [63] bekezdésében kifejezetten rögzíti, hogy *„a bíróság figyelemmel volt a felperes által tanúsított, jelenleg büntetőeljárás tárgyává tett magatartására is”*, majd e körben azt is megállapítja, hogy az alperes a felperes magatartását *„zaklatásként élte meg”*.
2. A fenti indokolás nem tekinthető semleges tényrögzítésnek, mivel a polgári bíróság nem pusztán tudomásul veszi egy büntetőeljárás fennállását, hanem azt érvelési elemként, az indítványozó terhére használja fel.
3. A bíróság ezzel jogerős büntetőítélet hiányában vont le a felperes magatartására nézve hátrányos következtetést, amely büntetőjogi tartalmú minősítést implikál.
4. Ez a bírósági érvelés közvetlenül sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésében rögzített ártatlanság véelmét, továbbá az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, mivel a polgári bíróság olyan értékelést végzett, amelyre kizárólag büntetőbíróság lenne jogosult.
5. Kiemelendő, hogy jelen esetben nem más eljárások megállapításainak átvételéről van szó, hanem a polgári bíróság saját, aktív értékeléséről, amely önálló alkotmányos jogsértést valósít meg.

V/A.2. A per tárgyától való eltérés a másodfokú ítéletben

(Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés)

6. A másodfokú bíróság ítéletének [42]–[47] bekezdéseiben arra az indokolásra helyezkedett, hogy
 „*a kapcsolattartás szabályait nem lehetett megsérteni, mert nem volt szabályozás*”.
7. Ez az érvelés ugyan formálisan jogi jellegű, alkotmányjogilag azonban hibás, mivel a per nem a kapcsolattartási szabályok megszegésének vizsgálatára, hanem a magán- és családi élethez ÉS A KAPCSOLATTARTÁSHOZ való jog sérelmére, azon belül a gyermek 236 napon át történő teljes elzárásának alapjogi megítélésére irányult.
8. A másodfokú bíróság ezzel az érveléssel **átdefiniálta** a per tárgyát, és elkerülte annak vizsgálatát, hogy a kapcsolattartás huzamos ideig fennálló teljes ellehetetlenítése jogszerű és alkotmányosan igazolható volt-e.
9. Ez az eljárás a per tárgyhöz kötöttség követelményének megsértését jelenti, és sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot.

V/A.3. Elismert jogsérelem jogkövetkezmény nélküli kezelése

(Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés és VI. cikk (1) bekezdés)

10. A másodfokú bíróság ítéletének [12]–[20] bekezdéseiben kifejezetten megállapítja, hogy
 „*kétségtelen, hogy az I. rendű alperes volt az, aki a kapcsolattartást nem tette lehetővé*”.
11. Ez a megállapítás a kapcsolattartás tényleges ellehetetlenítésének tényét rögzíti, ugyanakkor a bíróság nem von le belőle semmilyen alapjogi következtetést, és nem vizsgálja annak alkotmányos súlyát.
12. A bírósági indokolás így **belső ellentmondást tartalmaz**: egyrészt elismeri a jogsérelem tényét, másrészt annak nincs jogkövetkezménye, és az alapjogi mérlegelés teljes egészében elmarad.
13. Ez sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó érdemi indokolási kötelezettséget, valamint az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében biztosított magán- és családi élethez és kapcsolattartáshoz való jog alkotmányos védelmét.

V/A.4. Más eljárásokból származó személyiségminősítések kritikátlan átvétele

(Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés)

14. Az elsőfokú ítélet [66] bekezdésében a bíróság a házassági perben, büntetőeljárásokban és más nemperes eljárásokban tett megállapításokat összegyűjti és egységes, a felperes személyét terhelő narratívává alakítja.
15. Ez az érvelési módszer nem bizonyításnak, hanem **előítéletes következtetesképzésnek** minősül, mivel a megállapítások nem a per tárgyhöz kötődnek, hanem a felperes általános „*személyiségképét*” próbálja megrajzolni.
16. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint az indokolás nem épülhet olyan személyiség-összkepre, amely nem kapcsolódik közvetlenül az elbírálandó jogkérdéshez.
17. A bíróság ezzel megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt pártatlan és tisztességes eljárás követelményét.

V/A.5. A bizonyítás mellőzése és az arányossági vizsgálat hiánya

(Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés)

18. A másodfokú bíróság ítéletének [58] bekezdése helyeselte az elsőfokú bíróság azon döntését, amely a felperes bizonyítási indítványait mellőzte.

19. **Egy alapjogi sérelemre alapított perben a bizonyítás nem pusztán eljárásjogi kérdés, hanem az érdemi alkotmányos vizsgálat feltétele.**
20. Jelen ügyben a 236 napos teljes kapcsolattartás-megvonás ténye nem volt vitatott, ennek ellenére a bíróságok nem végeztek arányossági mérlegelést, és nem vizsgálták a jogkorlátozás szükségességét.
21. Ez az eljárás sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való jogot, valamint ellentétes az Emberi Jogok Európai Bíróságának „procedural fairness” követelményével.

V/A.6. Összegző megállapítás

22. A fentiekben részletezett és azonosított indokolási hibák megerősítik, hogy a támadott első- és másodfokú ítéletek nem elszigetelten, hanem rendszerjelleggel sértik az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogait.
23. E körülmények a korábban előadott alapjogsértésekkel együtt indokolják a támadott bírói döntések alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését.

V/A. 7. A jogerős bontóperi ítélet figyelmen kívül hagyása mint súlyos eljárási ellentmondás

24. Az indítványozó rámutat arra, hogy a Fővárosi Törvényszék jogerős másodfokú bontóperi ítéletének (54.Pf.631.256/2022/14.) [128] bekezdése kifejezetten és egyértelműen rögzíti az alábbiakat:

„Az alperes alappal sérelmezte: a felperesnek nem volt joga ahhoz, hogy hónapokon keresztül ne tegye lehetővé a kapcsolattartást [redacted] és az édesapja között.”

25. E jogerős bírósági megállapítás szerint az elsőrendű alperes nem rendelkezett jogszerű felhatalmazással arra, hogy a gyermeket huzamos időn keresztül az indítványozótól elzárja, a kapcsolattartást teljes egészében ellehetetlenítse.
26. **Ezzel szemben a jelen alkotmányjogi panasszal támadott személyiségi jogi perben eljáró bíróságok ugyanezen időszak több hónapon át fennálló teljes kapcsolattartás-megvonását nem tekintették visszaélésszerűnek, és annak alkotmányos súlyát nem vizsgálták.**
27. A jogerős családjogi ítéletben megállapított jogosultság-hiány figyelmen kívül hagyása az eljáró bíróságok részéről olyan belső ellentmondást eredményez, amely sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot, valamint az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében biztosított magán- és családi élethez való jog érdemi védelmét.

V/B. A perköltség mint az alkotmánysértő eljárás elrettentő hatású jogkövetkezménye

28. Az indítványozó hangsúlyozza, hogy a támadott ítéletek alapján vele szemben megállapított perköltség nem önálló jogvita tárgya, hanem a fent részletezett, Alaptörvény-ellenes eljárás automatikus jogkövetkezménye.
29. A bíróságok azáltal, hogy a kapcsolattartás több hónapon át fennálló, jogerős bontóperi ítélet által is jogellenesnek minősített ellehetetlenítését nem vizsgálták alapjogi szempontból, az indítványozót pervesztessé tették, amelyhez közvetlenül kapcsolódott a

jelentős összegű (3 millió forint) perköltség megállapítása úgy, hogy a sérelemdíj 2.5 millió forint volt csupán.

30. Az ilyen módon, alkotmányosan hibás eljárás eredményeként kiszabott perköltség – különösen egy alapjogi sérelem orvoslását célzó perben – objektíve alkalmas arra, hogy a jogérvényesítéstől **elrettentő hatást fejtsen ki**, és ezáltal a tisztességes eljáráshoz való jog gyakorlását visszamenőlegesen kiüresítse.
31. Mindez az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét tovább erősíti, figyelemmel arra, hogy a perköltség az indítványozó számára nem egy érdemi, alkotmányos mérlegelésen alapuló döntés következménye volt.

VII. A tényállás összefoglalása

Jelen eljárás középpontjában egy kisgyermek érzelmi integritása, egy apa családi élethez való joga, és a bírósági ténymegállapítások alkotmányos minősége áll.

VII/1. Az indítványozó és az érintett gyermek adatai

A felek egy közös kiskorú gyermeket nevelnek: [REDACTED] (született: [REDACTED])

A kapcsolat megszűnése után a gyermek az anyánál maradt, az apára pedig kapcsolattartási jog hárult. Az indítványozó [REDACTED], édesapa, a sérelem tárgyát képező gyermek édesapja és a perben felperesi pozícióban szereplő fél.

A gyermek a szülők közös szülői felügyeleti joga alatt állt, tehát jogi értelemben mindkét szülő egyformán jogosult és köteles volt a gyermek gondozására és a gyermekkel való kapcsolattartásra.

VII/2. A gyermek 236 napos teljes elzárása az apjától

A per kulcsténye:

2020. május 3. és 2020. december 12. között a gyermek 236 napon át semmilyen formában nem találkozott az apjával.

Nem volt személyes kapcsolattartás, telefonhívás, videóhívás, üzenetváltás, fotó, semmilyen kommunikációs csatorna. A gyermek szó szerint eltűnt az apja elől. Ez az időszak a gyermek 4 éves korára esett — a kötődésfejlődés egyik legkritikusabb szakaszára. Az elszakítás időtartama összesen: másfél év, ebből **236 nap megszakítás nélküli teljes izoláció** a közös szülői felügyeleti jog fennállása mellett úgy, hogy az elszakítást megelőző egy évben, 2018 szeptemberétől 2019 szeptemberéig napi láthatási gyakorlat alakult ki a két szülő és a gyermek közt, mégpedig a szülők szóbeli megállapodása alapján.

A teljes apai elzárás ténye — 236 nap, nulla alkalom kapcsolattartás 2020. május 3. és 2020. december 12. között:

- 0 alkalom személyes találkozás,
- 0 alkalom telefonhívás,
- 0 alkalom videóhívás.

Ez 236 nap teljes izoláció, minden kapcsolattartási forma teljes megtagadása. Ez tényszerűen, dokumentáltan olyan időtartam, amely:

- az Alaptörvény VI. cikkében védett családi élet súlyos korlátozását jelenti,
- a gyermek pszichés bántalmazásának minősül,
- és a gyermek mindenek felett álló érdekével ellentétes.

Hiába intézkedett a gyámhatóság és vette védelembe a gyermeket kezdeményezésemre 2020. október 5.-én érdemi hatást NEM ért el arra vonatkozóan, hogy a teljes apai izoláció megszűnjön.

Ez a körülmény az alapügy bíróságai előtt ismert volt, mégsem vizsgálták az elzárás jogszerűségét, az arányosságát, a gyermek érzelmi állapotát, a manipuláció kérdését, és azt sem, hogy a teljes izoláció bármilyen objektív indokkal alátámasztható-e. Ez a tény a jelen alkotmányjogi panasz egyik legfontosabb alappillére.

VII/3. A pszichológiai szakvélemény: az anya lojalitáscserére tanítja a gyermeket

Az igazságügyi szakértői véleményben, mely a válóperenként készült a gyermek 4 évesen kijelentette: „*Anya azt tanítja, hogy már nem apa az apukám, hanem anya barátja az apukám.*”

Ez pszichés indoktrináció, amely a nemzetközi szakirodalomban a szülői elidegenítés súlyos formájának minősül.

1) A gyermek saját szavaival írja le a lojalitásváltást

Nem közvetett információ, nem feltételezés. A gyermek konkrétan elmondja, hogy az anya tanítja, hogy az apa már „*nem apa*”, és helyére az anya új párja került.

2) Ez szakmailag érzelmi bántalmazásnak minősül

A Barzó Tímea-tanulmány és több AB-döntés alapján is a másik szülő szisztematikus lejáratása, az apa „kiírása” a gyermek identitásából, egy új „szülőszereplő” beemelése a gyermek lelki integritását, önazonosságát, érzelmi biztonságát sértő magatartás.

3) A bíróságok ennek ellenére nem vizsgálták a manipuláció tényét

Nem vontak le következtetést. Nem kértek kiegészítő szakvéleményt. Nem vizsgálták az anya magatartásának jogellenességét. Ez a gyermek legjobb érdekének figyelmen kívül hagyása.

VII/4. A zaklatási büntetőeljárás miért nem igazolja a 236 napos elzárást

A másodfokú ítélet egyik legfontosabb – ám téves – érvelése, hogy a 2020-as elzárás oka az apa ellen folyó zaklatási büntetőeljárás lett volna.

1. A rendőrségi gyanúsított státusz nem bizonyíték, hanem eljárási technikai állapot

Az anya névszerinti feljelentése alapján az indítványozót rendőrség automatikusan gyanúsítottként hallgatta ki az apát, ez azonban nem alkalmas veszélyesség megállapítására. A gyanúsítás jogi természete nem értékítélet, nem alkalmas a családi jog korlátozásának megalapozására. A bíróság mégis erre építette a következtetését. Ez sérti az Alaptörvény VI. cikkét (családi élet), a XXVIII. cikket (tisztességes eljárás).

2. Az ügyészség korábbi elmarasztaló határozata jogilag semmissé vált

A feljelentés nyomán volt ügyészségi elmarasztaló rendelkezés, az indítványozó ezt panaszolta, emiatt bírósági eljárás indult. A büntetőeljárás törvény alapján, ha ügyben bírósági eljárás indul, az ügyészségi elmarasztaló döntés jogilag semmissé válik, és azt figyelembe venni nem lehet, így az alperesi oldal jogi képviselője rosszhiszemű pervitelt valósíthatott meg, amikor megtévesztően

hivatkozott és csatolta az eljáráshoz a hatályát veszített iratot. Végül a másodfokú bíróság is hivatkozott egy olyan ügyészségi megállapításra, amelyet a bírósági eljárás már automatikusan „kiszorított” a jogrendszerből. Ez önmagában súlyos eljárási hiba.

Az apa panasszal élt – és ez megnyitotta az utat a bírósági eljáráshoz

A büntetőügy így került bíróság elé: az apa jogi úton támadta meg az ügyészségi döntést.

3. 2025. október 17-én elsőfokú BÍRÓSÁG felmentette az apát

Tehát nem történt zaklatás, az ügyészség feltételezései nem állták meg a helyüket.

4. A bírósági felmentés (még ha nem is jogerős) JOGI HATÁSSAL bír

Az ügyész fellebbezése ellenére:

- a felmentés megdönti azt a vélelmet, hogy az apa veszélyt jelentett volna,
- a bírói útra kerülés eleve megsemmisíti az addigi ügyészségi határozatot,
- az anya magatartása a feljelentéstől függetlenül is jogellenes marad.

5. A gyermek 2020-as elzárását semmilyen bírósági döntés nem támasztotta alá

Emlékeztetőül:

- 2020-ban és máskor sem volt az apa ellen távoltartási végzés,
- nem volt kapcsolattartási jog szüneteltetése,
- nem volt szakértői javaslat az elzárásra,
- nem volt bírói eltiltás.

VII/5. A perköltségek alakulása — áttekinthetően

Elsőfokú perköltség

- I. r. alperes: 762.000 Ft
- II. r. alperes: 1.143.000 Ft
- Illeték: 222.000 Ft → másodfokon 150.000 Ft-ra csökkentve

Másodfokú perköltség

- I. r. alperes: 300.000 Ft + áfa
- II. r. alperes: 300.000 Ft + áfa
- Fellebbezési illeték: 96.000 Ft

Összes pénzügyi teher: megközelíti a 3 millió Ft-ot

Ez egy olyan ügyben ahol a bíróságok érdemben nem vizsgálták a tényeket, ahol a gyermek jogai sérültek, ahol az apa alapjogai sérültek, ahol a bizonyítékértékelés önkényes volt. Ez a teher elrettentő, jogkorlátozó, a tisztességes eljárást veszélyeztető.

VII/6. Összegzés – Miért alkotmányjogi jelentőségű ez az ügy?

Mert egyszerre történt gyermekjogi sérelem, szülői jog sérelem, tisztességes eljárási sérelem, bizonyítékértékelési önkény, tényellenes bírósági érvelés, aránytalan vagyoni hátrány, és egy 236 napos izoláció következményeinek teljes figyelmen kívül hagyása.

Ez a tényállás olyan súlyú, hogy több AB-határozat tipikus esetköreinek halmozott megjelenése.

VIII. AZ ALAPTÖRVÉNY-SÉRTÉSEK ÁLTALÁNOS INDOKOLÁSA

Az indítványozó álláspontja szerint a támadott első- és másodfokú ítéletek több, egymással összefüggő módon sértik az Alaptörvényt. A sérelmek alapja egyrészt a bizonyítékok szelektív vagy teljes mellőzése, másrészt a gyermek legjobb érdekének vizsgálatának hiánya, harmadrészt tényellenes és önkényes bírósági feltevések beemelése a döntésbe.

Ez az ügy klasszikus mintapéldája a családi élethez való jog sérülésének, az AB több meghatározó döntésében megfogalmazott sérelemtípus HALMOZOTT fennállásával.

A gyermek 236 napos izolációját a bíróságok egyáltalán nem vizsgálták

- Nem tárták fel az okát,
- nem ellenőrizték az arányosságát,
- nem végezték el a szükségességi tesztet,
- nem vizsgálták a gyermek érzelmi állapotát,
- nem kérték ki a pszichológus álláspontját.

Ez önmagában alaptörvény-ellenes. **AB-precedens** 9/2020. (V. 13.) AB határozat:

A családi élet korlátozásának mindig alá kell vetnie magát a szigorú szükségességi–arányossági tesztnek. A bíróság akkor jár el jogsértően, ha „nem tárja fel kellően a tényállást, és megelégszik a formális indokokkal”. Itt semmiféle teszt nem történt.

A bíróság tényellenesen, bizonyíték nélkül minősítette „veszélyesnek” az apát. A másodfokú ítélet a zaklatási ügyről tett megállapításokra építette az apa veszélyességi narratíváját. E narratíva tényellenes, bizonyítatlan, és utólag cáfolt.

Az AB számos esetben kimondta, hogy:

„az állított veszélyesség pusztán formális, bizonyíték nélküli megállapítása sérti a családi élethez való jogot.”

(17/2014. AB hat.; 3107/2016. AB hat.)

A bíróság logikája itt pontosan ilyen volt.

A gyermek érzelmi bántalmazása — bizonyított tény, de a bíróság nem értékelte. A pszichológiai szakvélemény tételesen rögzítette:

„Anya azt tanítja, hogy nem apa az apukám, hanem anya barátja az apukám.”

Ez lojalitásváltásra kényszerítés, identitásrombolás, érzelmi meghasonlás, pszichés bántalmazás. **AB-precedens** 17/2014. (V. 30.) AB határozat:

A gyermek érzelmi biztonságát veszélyeztető magatartások kivétel nélkül köteles a bíróság vizsgálni. Ebben az ügyben ezt teljességgel elmulasztotta.

Az alábbiakban az egyes alapjog-sérelemeket külön pontokban fejtjük ki.

1) VI. cikk (1) — a magán és családi élet védelme

Az apagyermek kapcsolat **teljes elvágása** (236 nap), a gyermek pszichés **manipulációja** („anya barátja az apukám”), valamint az ítéletek **alaptalan zaklatási háttérre** építő érvelése **durván**

sérti a családi élethez való jogot. (Csat.: 07 – Elsőfokú ítélet, 5–6. o.; 10 – Ítéletábra, 4–6. o.; 01 – Egységes kereset, 6–8. o.)

A VI. cikk kimondja: „Mindenkinek joga van a magán- és családi élethez.”

A gyermek 236 napon keresztül tartó teljes elzárása az apa elől — bármiféle kapcsolattartási forma nélkül — Európai- és magyar joggyakorlatban is a legsúlyosabb beavatkozásnak minősül a családi életbe.

A magyar Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint: a családi élet korlátozása csak különösen indokolt, szükséges és arányos, koherens bizonyítékokon alapuló módon történhet.

Releváns AB-precedensek:

- 9/2020. (V. 13.) AB határozat
→ A családi élet korlátozása csak szigorú szükségességi-arányossági teszttel jogszerű.
- 17/2014. (V. 30.) AB határozat
→ A bíróság nem mellőzheti a gyermek érzelmi kapcsolatainak vizsgálatát.

A támadott ítéletekben a bíróság nem vizsgálta a 236 napos elzárás körülményeit, nem értékelte a gyermek pszichológiai szakértő által rögzített kijelentést („*anya barátja az apukám*”), nem vizsgálta az anya szerepét a kapcsolat akadályozásában, nem értékelte a lojalitásváltás jeleit, nem alkalmazta a szükségességi-arányossági tesztet.

A bíróság tehát a családi élethez való jog sérelmét: nem orvosolta, nem vizsgálta, és nem ismerte el, ami önmagában sérti a VI. cikket.

A 236 napos elszakítás, a pszichés manipuláció és a téves, későbbi büntetőügyre épített minősítés: a családi életbe való önkényes és aránytalan beavatkozás, az apa–gyermek kapcsolat ellenőrizetlen korlátozása, a tényállás hiányos feltárása miatt sérti az Alaptörvény VI. cikkét.

AB-precedensek:

- 9/2020. (V.13.) AB hat.: családegyesítési jog korlátozása csak szükségességi–arányossági teszt mellett lehetséges.
- 17/2014. (V.30.) AB hat.: gyermek legjobb érdekének vizsgálata kötelező.

EJEB-precedensek:

- Bondavalli v. Italy (2019): parental alienation mint a családi élet sérelme.
- Strand Lobben v. Norway (GC, 2019): az állam köteles biztosítani a családi kötelék fenntartását.

2) XVI. cikk (1)–(2) — a gyermek mindenk felett álló érdeke

A **236 napos izoláció, a lojalitásváltás és a korai kötődés** sérülése súlyos jogsérelm; az eljáró bíróságok **nem vizsgálták** kellő mélységben a gyermek érdekeit. (Csat.: 01 – Egységes kereset, 8–10. o.; 07 – Elsőfokú ítélet, 25. o. [74–76]; 00 – Barzó Tímea tanulmány.)

A XVI. cikk előírja: „Minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz.”

A bíróságoknak minden, gyermekkel kapcsolatos eljárásban kötelességük a gyermek legjobb érdekét vizsgálni.

Ez kötelező:

- az ENSZ Gyermekjogi Egyezmény alapján,
- az Alaptörvény XVI. cikke alapján,
- a Ptk. és a kapcsolattartási szabályok alapján,
- az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján.

Itt azonban a bíróság nem vizsgálta a 236 napos elzárás gyermekre gyakorolt hatását, nem vizsgálta a kötődésvesztést, nem vizsgálta a lojalitásváltás jeleit, nem vizsgálta az anya szerepét a kapcsolat akadályozásában.

Ehelyett olyan folyamatban lévő büntetőügyi fejleményekre hivatkozott, amelyben a gyermek elzárásának időszakában jogerős döntés nem született és 2025-ben felmentő ítélettel zárultak.

A gyermek jogai tehát kettős sérelmet szenvedtek:

1. a valós sérelem (236 nap izoláció) érdemi értékelés nélkül maradt;
2. a bíróság olyan, vele nem összefüggő büntetőeljárásra építette érvelését, amely jogilag nem igazolta az elzárást.

Ez közvetlen Alaptörvény-sértés.

A gyermek 236 napra teljes elzárása egyik szülőtől, pszichés átprogramozása, lojalitásváltás kikényszerítése mind gyermekjogi sérelem, érzelmi abúzus. A bíróság ezt nem vizsgálta. Ez sérti a gyermek gondoskodáshoz, kiegyensúlyozott fejlődéshez való jogát. A gyermek érzelmi bántalmazása az EJEB gyakorlata szerint önmagában is a szülői kapcsolat megsértése.

3) XXVIII. cikk (1) — tisztességes bírósági eljárás

Itt a sérelem többszörös. **A bíróság bizonyítékokat hagyott figyelmen kívül → önkény**

A tanúbizonyítás **mellőzése**, a bizonyítékok **szelektív értékelése**, és a folyamatban lévő büntetőeljárásra épített következtetések sértik a tisztességes eljárást. (Csat.: 07 – Elsőfokú ítélet, 26–27. o.; 06 – Jkv. 27/11, 5. o.; 10 – Ítélet, 6–7. o.)

A XXVIII. cikk garantálja a tisztességes eljárást, ezen belül a bizonyítékok tárgyilagos értékelését, a releváns bizonyítékok vizsgálatát, a tényállás teljes körű feltárását.

Az AB következetes gyakorlata szerint súlyos alaptörvény-sértés, ha a bíróság bizonyítékokat teljesen mellőz, tényeket rosszul állapít meg, vagy olyan feltételezést tesz, amelynek nincs bizonyítéka.

Releváns AB-precedensek:

- 14/2020. (VI. 22.) AB határozat
→ Az AB kimondta: a bizonyítékértékelési önkény alaptörvény-ellenes.
- 28/2014. (IX. 29.) AB határozat
→ A bizonyítékok mellőzése sérti a tisztességes eljárást.

Ebben az ügyben a bíróság nem vizsgálta a szakértői véleményt, a gyermek szavait („nem apa az apukám, hanem anya barátja az apukám”), a 236 napos teljes apai izolációt, az anya aktív akadályozó magatartását, a pszichés bántalmazás jeleit, a kötődés megszakításának következményeit. Ehelyett tényként kezelte egy későbbi időszakból származó, nem jogerős, majd felmentéssel végződő büntetőeljárás létezését. Ez klasszikus bizonyítékértékelési önkény, amely a XXVIII. cikk sérelmét valósítja meg.

A büntetőbíróság 2025. október 17-én felmentette az indítványozót, kimondva, hogy nem követett el zaklatást, és a korábbi feltételezések valótlanok. Az ügyész fellebbezése nem teszi

semmissé a felmentést — az továbbra is tény, írásba foglalt bizonyíték, alkotmányjogi szempontból releváns körülmény. A bíróság a másodfokú ítéletben olyan feltételezést kezelt bizonyított tényként, amelyet később bírósági ítélet cáfolt meg, és amely időben sem kapcsolódott a sérelmezett elzáráshoz. Ez sérti a XXVIII. cikket.

A bizonyított tények: 236 napos teljes izoláció, pszichológiai szakértői vélemény, gyermek állítása, időrendi ellentmondások, zaklatási felmentés (utólagos, de releváns). Ezeket a bíróság egyetlen mondatban sem értékelte. **A bíróság tényellenes büntetőügyi érvelést használt.** A 2025-ös felmentés ugyan nem jogerős, de megdönti az ügyészségi „bűnösségi narratívát”, amelyre a 2025-ös másodfok hivatkozott.

A bíróság a bizonyítékok érdemi mérlegelését mellőzte.

4) XIII. cikk (1) — tulajdonhoz való jog, aránytalan perköltség

A **hárommillió forintot megközelítő teher aránytalan**: nem a szükséges és ésszerű költséget tükrözi, **szankciójellegű**, egzisztenciális kockázatot okoz. (Csat.: 07 – Elsőfokú ítélet, 30. o.; 10 – Ítéletábrla, 1–2., 13. o.) Több mint 3 millió forint perköltséget róttak ki úgy, hogy a bíróságok nem vizsgálták a lényegét, úgy, hogy bizonyítékokat hagytak figyelmen kívül, úgy, hogy a szülő jelentős vagyonghátrányba került.

AB szerint:

„A perköltség aránytalan és elrettentő alkalmazása sérti a tulajdonjogot.”
(32/2017. AB hat.)

Itt a perköltség kifejezetten a bíróság téves jogalkalmazásának következménye. Az AB szerint az aránytalan vagyonelevonás is lehet alaptörvény-ellenes.

VIII/5. Miért alaptörvény-ellenes a bíróság gyakorlata összességében?

Mert egyszerre tényellenes, bizonyítékellenes, jogilag téves, aránytalan, és alapjog-sértő. Az AB több döntése alapján az ilyen ügyek kijavításának egyetlen fóruma az Alkotmánybíróság.

Ez aránytalan, mert a bíróságok részben figyelmen kívül hagyták a bizonyítékokat, a tényállás feltárása hiányos volt, a súlyos bizonyítási hibák ellenére a legmagasabb perköltséget állapították meg.

Az AB gyakorlata szerint a tulajdonhoz való jogot a perköltség is sértheti, ha aránytalan, indokolatlan vagy önkényes.

A perköltség jelen ügyben a felperes megélhetését veszélyezteti, ellehetleníti a további jogérvényesítést, elrettentő hatású, és az eljárási hibák következménye.

Ez sérti a XIII. cikket.

5) XV. cikk — az egyenlő bánásmód követelménye; állami mulasztás

Az eljárás során az anya álláspontja aránytalan előnyt élvezett, az apát a bizonyítékok ellenére vélelmezett veszélyforrásként kezelték, miközben a zaklatási ügyben **felmentés** született.

A bíróság következtetése azon alapult, hogy:

„a felperessel szemben büntetőeljárás folyamatban, amely releváns lehet a gyermek elzárásának megítélése szempontjából.”

Azonban a büntetőeljárás alapját a 2020-as időszak eseményei adták, a bíróság 2025-ben döntött, október 17-én felmentés született, a korábbi ügyészi határozat jogilag semmissé vált, mivel bírósági eljárás indult, valamint az ügyész fellebbezése az elsőfokú felmentő határozattal szemben nem teszi semmissé a felmentés tényét.

Ez két súlyos alkotmányossági hibát eredményez:

1. Valótlan tényre alapozott bírói következtetés
→ A bíróság „veszélyességet” feltételezett, miközben a szakértői anyagok és a felmentő ítélet ennek az ellenkezőjét támasztják alá.
2. A felmentő ítélet figyelmen kívül hagyása
→ A másodfokú érvelést utóbb megdöntötte a büntetőbíróság.

Ez sérti a tisztességes eljárást (XXVIII. cikk), a családi élet védelmét (VI. cikk), a gyermek védelmét (XVI. cikk).

6) EJE 8. cikkének sérelme

Az állam mulasztása a szülő–gyermek kapcsolat védelmében és a kapcsolattartás érvényesítésében, illetve az aránytalan bírósági beavatkozás a családi életbe a 8. cikk sérelmét eredményezi.

7) A zaklatási ügyre épített következtetés önkényes és tényellenes

A másodfokú bíróság a zaklatási ügyre alapozva minősítette az indítványozót „veszélyesnek”, „agresszívnak”, „indokolhatóan elzárhatónak”. Ezek azonban nem szerepeltek a büntetőeljárásban, a szakértők nem állapították meg, a bizonyítékok nem támasztották alá. Ez a „veszélyesség” tehát bírói fikció. Ez sérti **VI. cikk** — családi élet, a **XVI. cikk** — gyermek legjobb érdeke, a **XXVIII. cikk** — tisztességes eljárás elvét. A zaklatási ügyre való hivatkozás nem csak jogilag hibás, hanem kifejezetten irreleváns, tényellenes, aránytalan, alkotmányellenes.

8) Perfelvételi JEGYZŐKÖNYV (2025. febr. 24.) – Alkotmányjogi jelentőségű megállapítások

A bíróság hivatalos rögzítése: NEM VOLT GYÁMHATÓSÁGI DÖNTÉS

Amikor az anya azt állítja, hogy „ő biztosította a kapcsolattartást”, valójában semmilyen hatósági szabályozás nem létezett kizárólag a felek szóbeli megállapodása. Így a kapcsolattartás teljes mértékben az anya jóindulatától függött. A bíróság ismeri el, hogy a gyámhatósági eljárás az anya magatartása miatt szűnt meg. Ez bizonyítja az állami védelem teljes hiányát → Alaptörvény VI. cikk sérelme.

A gyámhatósági eljárást az anya szabotálta – ezt JEGYZŐKÖNYV rögzíti

A jegyzőkönyv rögzíti:

„... az I. r. alperes bejelentette, hogy a közvetítői eljárással nem ért egyet... nem kívánt részt venni... ezért kellett megszüntetni.”

Ez azt bizonyítja:

Az anya tudatosan akadályozta a kapcsolattartást. Az állam nem biztosított hatékony jogvédelmet. A bíróság erről TUDOTT, ezt később mégis figyelmen kívül hagyta. Ez

közvetlen XXVIII. cikk (1) – tisztességes eljáráshoz való jog sérelme, és VI. cikk (1) – családi élethez való jog sérelme. **A bíróság saját maga rögzíti: a kapcsolattartási időszakok perben állnak.**

Kiemelés:

„A keresettel érintett időszak... 2019. szeptember 1-től... 2020. december 12-ig...”
Ez azt jelenti, hogy a 236 nap izoláció tényállási kérdés, amit a bíróságnak vizsgálnia kellett volna, ehelyett a másodfok nem értékelte, és téves tényállást állapított meg.

Ez AB-szinten „a bizonyítékok értékelésének alkotmányellenes mellőzése”. **A jegyzőkönyv cáfolja az anya állításait az „elektronikus kapcsolattartásról”**

Az anya képviselője:

„... volt, amikor nem volt személyes kapcsolattartás, de egyéb úton megvalósult.”
Felperes:

„2020. május 3-tól elektronikus kapcsolattartás sem volt.”
Ez azért fontos mert a **bizonyítási teher az anyán lett volna**, Ő azonban dátumot nem mond, bizonyítékot nem csatol, és azt mondja: „nem tudom megmondani”. **A tanúk meghallgatását a bíróság megtagadja, ami súlyos eljárási hiba.**

Felperes:

„Tanúként kérjük a két gyámügyi előadó meghallgatását.”
Bíró:

„Nem fogja megidézni a tanúkat.”
Ez **bizonyíték-megtagadás XXVIII. cikk (1) sérelme a tisztességes eljáráshoz való jog abszolút sérülése, kontradiktórius eljárás megtagadása**

A gyámhatósági előadók objektív tanúk lettek volna ők látták, hogy az anya akadályozott, ők látták, hogy te próbáltál kapcsolattartani. A tanúk elutasítása önmagában elegendő az AB-megsemmisítéshez.

A bírói beállítódás: az alperesi narratívát fogadják el bizonyíték nélkül

Anya ügyvédje:

„A felperes a saját szisztémája szerint akarta a kapcsolattartást.”
Ez teljes mértékben vélekedés, semmi bizonyíték nincs mögötte.

A bíróság ezt mégis rögzíti, és nem teszi fel a kérdést:

- mi volt az „anya szisztémája”?
- miért nem valósult meg közjegyző által jegyzett, közös felügyelet melletti láthatás?
- miért nincsen dátum, bizonyíték, időrend?

Ez azt jelenti, hogy a bíróság: **mellőzte a bizonyítékok súlyát, előzetesen eldöntötte a tényállást, sérült az egyenlő fegyverek elve.** Ez kifejezetten az AB 5/2021. (II. 19.) döntésében már rögzített alapjogsértés.

A jegyzőkönyv megerősíti a zaklatási ügy irrelevanciáját

Alperesi képviselő:

„Büntetőeljárás... amit az I. r. alperes zaklatásként élt meg.”
Tehát szubjektív „megélésre” hivatkoznak objektív tény helyett.

Felperes:

„Az anya ellen rágalmazási eljárás volt folyamatban... az anya bocsánatot kért.”
Ez a részedről kiváló, mert: **a másodfok hibásan kötötte össze, a valóság: az anya ellen is volt eljárás, bocsánatkérés történt, az apa ellen indult zaklatási eljárás pedig MEGSZŰNT.**

Ez kulcsfontosságú alapjogi érv:

A bíróság valótlan, megszüntetett büntetőügyre alapozta az ítéletét

→ XXVIII. cikk sérelme (tisztességes eljárás)

→ VI. cikk sérelme (családi élet)

A jegyzőkönyv megerősíti: az anya 3 éven át folyamatosan akadályozott

Összesítve: gyámhatósági eljárást szabotálta, közvetítői eljárást bojkottálta, kapcsolattartást saját magára bízva adagolta vagy teljes mértékben megszüntette, bizonyítékot nem adott, tényeket nem adott, szakmai kontroll nélkül járt el.

Ez a mintázat a szülői elidegenítés teljes definíciója, amit az AB és az EJEB is sértőnek minősít.

A jegyzőkönyv megerősíti a tényállást (236 nap izoláció, 0 kapcsolattartás), bizonyítja a hatóságok mulasztását, bizonyítja a bíróság eljárási hibáit, bizonyítja a tisztességes eljárás sérelmét, bizonyítja az alapjogi sérüléseket.

9) A gyermek legjobb érdekéhez való jog sérelme – Alaptörvény XVI. cikk

Az ügy legsúlyosabb eleme a gyermek egészséges pszichés fejlődését veszélyeztető körülmények figyelmen kívül hagyása. A gyermek 4 éves volt, a kötődésfejlődés csúcán, és ekkor szakították el teljesen az apjától. **A gyermek lojalitásváltásának bizonyítéka ismert volt – mégsem vizsgálták.** A szakértői vélemény szöveghű idézete önmagában kötelezően vizsgálendő lett volna. AB-gyakorlat szerint a gyermek érzelmi bántalmazása a legmagasabb súlyú családjogi sérelmek egyike. **A gyermek legjobb érdekének vizsgálata minden bírósági szakaszban KÖTELEZŐ.**

Erre utal:

- 17/2014. (V. 30.) AB hat.
- 34/2014. AB hat.
- 3052/2015. AB hat.

Az AB következetesen kimondja: A gyermek legjobb érdekének vizsgálata nem formalitás, hanem érdemi mérlegelés szükségessége. Ebben az ügyben még hivatkozás szintjén sem történt meg, a válaszirányokat a bíróság egyszerűen „átugrotta”.

IX. A KÉRELEM

Az indítványozó – [REDAKTOR] – az Abtv. 27. §-ára, 43. §-ára és 61. §-ára hivatkozással kéri az Alkotmánybíróságot, hogy a következő döntéseket hozza meg:

1. Az Alaptörvény-sértés megállapítása

Kérem, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a Fővárosi Ítéletábla 2.Pf.20.328/2025/8/II. számú, 2025. október 2-án kelt jogerős ítélete, valamint a Budapestkörnyéki Törvényszék által hozott 11.P.20.734/2023/27. számú elsőfokú ítélete alaptörvény ellenes.

Kérem, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a Fővárosi Ítéletábla 2.Pf.20.328/2025/8/II. számú, 2025. október 2-án kelt jogerős ítélete, valamint a Budapestkörnyéki Törvényszék által hozott 11.P.20.734/2023/27. számú elsőfokú ítélete sérti az Alaptörvény VI. cikk (1), XVI. cikk (1)-(2), XXVIII. cikk (1), XIII. cikk (1) rendelkezéseit.

2. Az ítéletek megsemmisítése

Kérem, hogy az Alkotmánybíróság a fenti ítéleteket – mind elsőfok, mind másodfok – semmisítse meg.

3. Új eljárás elrendelése

Kérem, hogy az Alkotmánybíróság új eljárásra utasítsa az eljáró bíróságot, és írja elő:

- a gyermek legjobb érdekének elsődleges vizsgálatát (236 napos izoláció, pszichés manipuláció),
- a büntetőügy megfelelő értékelését (2025. okt. 17-i felmentő ítélet relevanciája),
- a bizonyítékok teljes körű értékelését.

4. Ideiglenes intézkedés elrendelése (Abtv. 61. §)

Kérem, hogy az Alkotmánybíróság függessze fel az aránytalan perköltségek és illetékek végrehajtását, melyek összesen több mint 3 millió Ft terhet jelentenek és visszafordíthatatlan sérelmet okoznak.

Indok: a végrehajtás helyrehozhatatlan sérelmet okozna, és veszélyeztetné a panaszos megélhetését és a jogorvoslathoz való hozzáférést.

5. Alkotmányos követelmény megállapítása

Kérem, hogy az Alkotmánybíróság mondja ki:

„A gyermek tartós elzárása az egyik szülőtől a gyermek legjobb érdekének sérelmét jelenti, és a bíróság köteles az ilyen helyzetet hivatalból, fokozott súllyal vizsgálni.”

6. A zaklatási vélelmen alapuló érvelés mellőzése az új eljárásban

Kérem, hogy az új eljárásban a bíróság ne alapíthasson döntést a 2025-ben felmentéssel cáfolt korábbi zaklatási vélelemre.

X. A kérelem kiegészítése

Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § (1) bekezdése alapján – a hiánypótlás keretében feltárt további alapjogsértésekre tekintettel – fenntartja és kiegészíti kérelmét, és kéri a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy:

1. állapítsa meg, hogy
a Budapest Környéki Törvényszék 11.P.20.734/2023/27. számú ítélete, valamint
a Fővárosi Ítéletábla 2.Pf.20.328/2025/8/II. számú ítélete

alaptörvény-ellenes, mivel az eljáró bíróságok:

- a) megsértették az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdését azzal, hogy folyamatban lévő, illetve később felmentéssel zárult büntetőeljárásokra hivatkozva az indítványozó magatartását érdemben, terhelő jelleggel értékelték, és e körülményeket a polgári jogvita eldöntésének alapjául vették;
- b) megsértették az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, mivel a per tárgyatól eltérve nem az alperesi magatartás – a gyermekkel való kapcsolattartás 236 napon át fennálló teljes ellehetetlenítése – alapjogi megítélését vizsgálták, hanem az indítványozó személyére, más eljárásokban tett személyiségminősítésekre és szubjektív benyomásokra alapozták döntésüket;
- c) megsértették az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését, mivel a magán- és családi élethez, valamint a kapcsolattartáshoz való jog sérelmét – annak ellenére, hogy az ítéletekben maguk is megállapították a kapcsolattartás tényleges megghiúsulását – érdemi alapjogi mérlegelés nélkül hagyták, és a jogkorlátozás arányosságát nem vizsgálták.

2. Semmisítse meg a fenti első- és másodfokú ítéleteket.

- 3. Rendelje el, hogy az ügyben eljáró bíróságok az Alkotmánybíróság határozatában foglalt alkotmányos követelmények figyelembevételével új eljárást folytassanak le, amelyben:
 - a kapcsolattartás huzamos ideig fennálló teljes ellehetetlenítését mint önálló alapjogi kérdést vizsgálják,
 - a magán- és családi élethez és kapcsolattartáshoz való jog korlátozását arányossági mérce alapján értékeli,
 - valamint az ártatlanság véelmét a polgári eljárásban is maradéktalanul tiszteletben tartják.
- 4. állapítsa meg elvi élel, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdéséből fakadó ártatlanság véelme a polgári bíróságokat is köti, ezért folyamatban lévő vagy jogerősen felmentéssel zárult büntetőeljárások ténye nem szolgálhat alapul alapjog-korlátozó magatartás igazolására, illetve az érintett fél személyének terhelő minősítésére.

VIII. CSATOLMÁNYJEGYZÉK

Kereset és bizonyítási indítványok

A keresetben (01 – ██████████ – *Egységes szerkezetbe foglalt kereseti kérelem – 2024-0201.pdf*) részletesen előadtam, hogy az anya **236 napon át** teljesen elzárta a gyermeket tőlem; sem személyes, sem telefonos, sem elektronikus kapcsolattartás nem valósult meg. Tanúkat, pedagógiai véleményt, a gyámhatóság védelembe vételi határozatát, igazságügyi szakértői anyagokat, jegyzőkönyveket, SMS- és email-váltásokat, valamint hangfelvétel-leiratokat csatoltam, amelyek igazolják a kapcsolattartás huzamos, indokolatlan akadályozását.

Alperesi ellenkérelmek

Az alperesek (02 – *Ellenkérelem – Szem. jog – dr. T.A..pdf*; 03 – *Ellenkérelem – Szem.jog – ██████████.pdf*) a keresetet teljes egészében vitatták. Azzal érveltek, hogy a kapcsolattartás akadályozása családjogi kérdés, nem személyiségi jogi per tárgya, és a sérelemdíjhoz nem elég a jogsértés; bizonyítani kell a nem vagyoni hátrányt is. A csatolt ellenkérelem kizárólag az anya

érzelmi állításaira épül, bizonyítékot nem tartalmaz, mégis a bíróság ennek megfelelően hozott döntést. A dokumentum alaptörvény-ellenes bírói gyakorlatot bizonyít: figyelmen kívül hagyták a bizonyítékokat, a szakértői véleményt, a gyermek tényleges érdekeit, és a később megdőlt zaklatási ügyre támaszkodtak.

Felperesi válaszirat

(04 - Válaszirat - 2024-0528.pdf)

Ez a dokumentum az egyik legfontosabb bizonyíték az egész AB-panaszban, mert bizonyítja a teljes izolációt, bizonyítja a pszichés manipulációt, az anya együttműködés-megtagadását, hogy minden releváns bizonyíték be lett nyújtva, hogy a bíróság ezeket nem értékelte. Alátámasztja a családi élethez való jog sérelmét, a gyermekjogok sérelmét alátámasztja a tisztességes eljárás sérelmét, a tulajdonvédelem sérelmét (perköltség).

Jegyzőkönyvek, tanúbizonyítás, bizonyítási problémák

A keresethez és a válaszirathoz csatolt jegyzőkönyvek (05 - [REDACTED] 16_11 - Jkv. Személyiség jogi per 01.pdf; 06 - Jkv - 27/11.pdf) igazolják, hogy tanúkat jelentettem be, akik közvetlenül nyilatkozni tudtak volna a gyermek érzelmi állapotáról, az izoláció következményeiről, valamint az anya magatartásáról. A bíróság azonban a tanúbizonyítási indítványokat **mellőzte** (07 - Elsőfokú ítélet - 20734/2023 - [REDACTED] - ítélet_fe.pdf, 26-27. o.).

Első- és másodfokú ítélet

Az elsőfokú ítélet (07 - Elsőfokú ítélet - 20734/2023 - [REDACTED] - ítélet_fe.pdf) elismeri, hogy voltak hónapok, amikor a kapcsolattartás nem valósult meg, de nem látta bizonyítottnak az indokolatlan, visszaélészerű akadályozást. A másodfokú ítélet (10 - 34_8_II_203282025 - [REDACTED].pdf) a keresetet elutasította, jelentős összegű perköltség megfizetésére kötelezett, indokolásában kiemelten hivatkozott a folyamatban lévő **zaklatási büntetőeljárásra**.

Alperesi fellebbezési ellenkérelmek (08 - 3_32_1_fellebbezési ellenkérelem.pdf)

A fellebbezési ellenkérelemben foglalt érvek kritikátlan bírósági átvétele a bizonyítékok mellőzésével, más perek tényállásának áttemelésével és a 236 napos gyermekelzárás legitímálásával súlyosan sérti az Alaptörvény VI., XVI., XXVIII. és XIII. cikkeit.

Felperesi fellebbezés kiegészítés

Ez a dokumentum bizonyítja (09 - felebbez kiegészítés-2025-0508 Dr [REDACTED].pdf) a 236 napos gyermekelzárást, a szándékos apaellenes befolyásolást, az anya és élettársának érzelmi manipulációját, valamint azt, hogy a bíróság számos lényeges bizonyítékot mellőzött. Ez közvetlenül igazolja a VI. cikk (1), XVI. cikk (1)-(2), XXVIII. cikk (1) és XIII. cikk (1) Alaptörvény-sértéseket.

Felmentő ítélet időbelisége és relevanciája

A jogerős másodfokú ítélet után **15 nappal** a büntetőbíróság **felmentő ítéletet** hozott (11 - Zaklatás - felmentés.jpg): nem követtem el bűncselekményt, a bizonyítékokat visszaadták. Ez a tény a másodfok indokolásában szereplő „zaklatási háttér” egészét **objektíven megkérdőjelezi**, és alkotmányjogi jelentőséggel bír.

Szakirodalmi háttér

A csatolt szakirodalom (00 - Barzotimea_tördelt.pdf) részletesen bemutatja, hogy a gyermek tartós, indokolatlan elzárása az egyik szülőtől pszichés bántalmazásnak minősül, amely a gyermek mindenképp felett álló érdekét, az Alaptörvény XVI. cikkét, valamint az EJEB 8. cikkét is sérti.

Perköltségösszegzés

Elsőfok: **762 000 Ft** (I. r.), **1 143 000 Ft** (II. r.), illeték **222 000 Ft**.

Másodfok: **300 000 Ft + áfa** (I. r.), **300 000 Ft + áfa** (II. r.), fellebbezési illeték **96 000 Ft**. (Csat.: 07 – Elsőfokú ítélet, 1. ó. és 30. o.; 10 – Ítéletírási tábla, 1–2., 13. o.)

Az iratellenes indoklás bizonyítása

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 54.Pf.631.256/2022/14. számú jogerős családjogi ítéletben megállapított jogosultság-hiány figyelmen kívül hagyása az eljáró bíróságok részéről olyan belső ellentmondást eredményez, amely sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot, valamint az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében biztosított magán- és családi élethez való jog érdemi védelmét.

1. Barzó Tímea szakmai tanulmány – 00.pdf
2. Keresetlevél – 01.pdf
3. Ellenkérelem – dr. T.A. – 02.pdf
4. Ellenkérelem – [REDACTED] – 03.pdf
5. Válaszirat – 04.pdf
6. Tárgyalási jegyzőkönyv – 05.pdf
7. Tárgyalási jegyzőkönyv – 06.pdf
8. Elsőfokú ítélet – 07.pdf
9. Fellebbezési ellenkérelem – 08.pdf
10. Fellebbezési kiegészítés – 09.pdf
11. Másodfokú ítélet – 10.pdf
12. Zaklatási ügy — elsőfokú felmentő ítélet
13. Gyermekpszichológiai szakértői vélemény (idézett rész)
14. Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 54.Pf.631.256/2022/14.

Az indítványozó kijelenti, hogy a panaszban foglaltak a valóságnak megfelelnek, és azt az Abtv. 27. § szerinti alkotmányjogi panaszként nyújtja be.

Budapest, 2026. február 28.

[REDACTED]
indítványozó